

»Da mi greste takoj spat. Jutri ob štirih morata biti naprežena oba para. Miha in Lukec gresta po hlode, Janez, ti pa posuj ozimino z umetnim gnojilom, je zadnji čas.«

Družina se je naglo razšla, le Janez je še obsedel na voglu in večerjal.

Ko je Miha šel mimo kuhinje, je pomolil glavo skoz duri in rekel:

»No, deklič moj! Ali te ni sram, ki imaš pijanca za fanta!«

Ančka se je ozrla. Skleda ji je zdrsnila v pominjek in lica so jo zapekla, tako je zardela.

Miha se je zakrohotal, zaprl vrata in žvižgaje odšel.

Ko se je Janez drugo jutro prebudil, ga je glava bolela.

Konj ni bilo več v hlevu. Hlapca sta že odšla, in Janez ni nič čutil. Tako je spal. Prvič se je to zgodilo, odkar je bil pri Mocarju. Sram ga je bilo, da je kar planil s postelje in se šel umivat k vodnjaku.

Ko je stal pred hlevom in si drgnil obraz s hodnično brisačo, je prišla Ančka čez dvorišče proti drvarnici. Domislil se je večera in še bolj ga je bilo sram. Tiho se je umaknil v hlev. Toda vrat ni zaprl, da je skrivši gledal za dekletom.

Ančka se je vzpenjala na prste in s težavo jemala polena z visoke skladovnice.

Janez je vrgel brisačo za vrata in stopil na pomoč.

»Saj ne moreš. Premajhna si!«

Njegove močne roke so se iztegnile po drva.

»Ni treba, Janez, saj bom sama!«

Taka žalost je bila v glasu, da se je ozrl.

Zagledal je objokane oči.

»Ančka, zakaj jokaš!«

»Saj ni res. Pusti me, Janez!«

Pokleknila je k polenom in si jih devala v naročje.

»Vsa si žalostna. Kaj sem ti storil?«

»Ti nič.«

»Kdo pa?«

»Pusti me, Janez, lepo te prosim!«

Ančka se je ozrla za hip vanj in oči so ji bile vse rosne.

»Povej mi vendar. Saj veš, da sem veliki hlapec, ki ima kaj besede pri hiši.«

Ančka je dvignila polena.

»Najbolje je, če me kar pustiš. Lej, Miha me je snoči dražil, da imam pijanca za fanta. Tako sem jezna nanj, ko nisi bil nič pijan. Toda nikar mu ne pravi!«

»Ančkaa!« je zaklicala gospodinja skoz kuhinjsko okno.

Dekle je naglo odšlo z drvmi, Janez je obstal skrit v drvarnici in ni upal iz nje, Mocarice se je bal.

Ko se je skrila njena glava za oknom, je prekoračil z dolgimi stopinjami dvorišče, šel v hlev, zaloputnil vrata za sabo, pobral brisačo, jo vrgel na posteljo in rekel:

»Prokleti smrkavec!«

(Dalje.)

PESMICA.

Zložil Narte Velikonja.

Sam ne vem še, kaj mi je:
je-li žalost, je-li jeza ali nada.
Moje dekle pravi,
da me nima rada . . .

Če je žalost — žalost zadušim
in zagrebem kakor mrtvo dete
in navriskam svojo mlado moč
do strasti razgrete . . .

Če je jeza — jeze ne poznam;
jeza škodi, če jo zasadiš —
in v puščinjo nemo spremeni
božji paradiž . . .

Nada? — Dete, kje si bilo zdaj? —
Duša te izdala je potrta? —
Vstopi, vrni, vrni se nazaj;
vrata so odprta . . .

